

Julian Andreassen, sonur Andreas, beiggja Carolínu

Maja, dóttir Jóannes og Karolínu

Børnini hjá Jóannes
f.v. Niels, Anna, Jacob, Carl

hvor han ofte ses med et af sine Børnebørn i Haanden. Og naar gamle Bedstefar giver sig alt for god Tid til at passiare med Folk, som han træffer paa sin Vej, kan man se den lille hale i Bedstefars Haand for at komme videre. Og Bedstefar forstaar den lille. Med Smil om Munden og Skæmt paa Læben lader han sig blive halet videre af det lille Barnebarn.

En dag da jeg traf Niclas Andreasen nede paa Østre-

vaag bad jeg ham fortælle mig et eller andet fra hans Manddomsdage. Og hans Manddoms- og Ungdomsdage faldt jo paa den Tid, da Færingar endnu brugte deres Armkræfter som Drivkraft til deres Fiskerbaade og Færdselsbaade, da de endnu brugte deres Ryg og deres Ben som eneste Hjælpemiddel, naar noget skulde flyttes fra et Sted til et andet – enten det nu var Fisk eller Grind eller Faar, enten det var Tørv eller

Gødning. Og Niclas har jo været en ihærdig Deltager i Færingefolkets slidsomme Dagligliv paa Land og Sø.

Grindadráp í Havn

De gamle Færingar, som har været med til at opdage en Grindeflok ude paa Havet og har haft Held til at drive Flokken til Land og blive dræbt, har gerne Mindet om en saadan tildragelse liggende godt fremme i Hukommelsen. Dette slog ogsaa til med Niclas, og saa fortalte han mig om saadan en Grindefangst for mange Aar tilbage i Tiden. Grindeflokken var han med til at opdage derude ved “Børen” en tidlig Morgenstund, hvor de var taget paa Fiskeri. Grinden blev drevet ind til Thorshavn og dræbt allerede tidligt paa Dagen. Den var ikke særligt stor, men gamle Sysselmænd Müller plejede at sige, at saa vidt han vidste var aldrig nogen Grindeflok bleven dræbt og fordelt saa hurtigt som den her omtalte. Thi allerede inden Aften var alt færdigt og ryddet af Vejen. Og den hurtige Fordeling har jo saa stor Betydning for Kødets Kvalitet.

Mens gamle Niclas var optaget af at fortælle om Grindedrabet, var det som om hele denne Tildragelse fra hans Manddoms Dage blev levende igen. Og baade han, som fortalte, og jeg, som lyttede, kunne lyslevende se hans Grindeflok omringet af Baade lade sig drive op gennem Nolsøfjorden. Og inde paa Land i den gamle Thorshavner-By kunde vi se baade unge og gamle være paa benene for at faaøje paa Grindeflokken. Den gamle Gubber, som ikke er gaaet ud med Grindebaadene, finder deres rustne Grindeknive frem fra en eller anden lønlig Krog i Huset, og samtidig med, at de hvæsser deres Knive, er de stolte over at kunde svare paa alt, hvad Kvinder og Børn finder paa at spørge dem om. Og mens Grindeflokken stadig nærmer sig Havnen, puster de gamle Koner til ilden paa Arnen, for at Kaffen kan være færdig og varm, saa snart Hvalerne ligger døde paa Valpladsen.

Ílla konan fékk hann í fráhaldsfelagið

Jeg forstod, at der var noget som arbejdede sig frem fra Dybet af hans Hukommelse, noget der stod i forbindelse med Grindefangsten. Og til sidst kom det frem. Og saa var det dette, at han den Dag efter endt Grindefangst havde sat sig til Ro i sin Baad sammen med en god Kammerat. De havde en flaske Brændevin, som de skiftevis drak af, mens de talte vidt og bredt om forskellige Grindefangster, de havde været med til.

Men hvor længe var Adam i Paradis! Som de sad allerbedst og snakkede ven-skabeligt og flyttede Flasken flittigt fra Mund til Mund, skete der noget uventet! Kammeratens Kone kom ganske tilfældigt forbi og fik Øje paa dem. Og den gode Kone var aldeles ikke bange for at lade de to Herrer høre, hvad hendes mening var om saadant Kammeratskab. Og hendes ord havde en Virkning som en vældig Braadsø, der fuldstændigt skyllede de to Herrer over Ende og hvirvlede dem rundt som i en Malstøm. Flasken kom i en Fart ned under Trøjen. Og Niclas maatte i egen Person følge Kammeraten hjem og faa ham i Seng.

Han følte sig bedre tilpas under Grindedrabet, hvor det gik haardt til, end ved at skulle staa Skoleret overfor den gode Kones hvasse Blik og rammende Ord. Nogen Tid efter denne Begivenhed blev begge to Kammerater Afholdsmænd i Thorshavn Afholdsforening.

Mundi verðið fyríbeindur av einum veðri

Niclas Andreasen har været en flittig, dygtig og paalidelig Arbejder i de forskellige Hverv paa Land og Hav, som han gennem sit Livs omskiftene Tider har taget Del i. Og ligesom mange andre Færø-mænd, der i deres Manddoms Dage har været hurtige og uforfærdede til at være med i alt det forskelligartede, som Færingelivet byder sine Mænd, saaledes ogsaa med Niclas Andreasen. Han glemmer af og til, at han er kommet saa højt op i Aarene. Som forleden dag, da hans Søn, som han bor hos, havde faaet en Vædder hjem, og den skulde sættes i Tøjr paa Trøen. Glad og fornøjet som en 8-9 Års Dreng vilde Niclas afsted med Vædderen i Tøjr. Det gik godt til at begynde med. Men da Vejen til sidst maatte lægges op over en af de stejle Bakker i Byen, var den gamle Niclas blevet noget mat i Knæene. Og nu var det Vædderen, som trak afsted med ham. Og den gjorde det saa brutalt, at Niclas, der slet ikke vilde opgive Tøjret, blev halet op af Bakken ligesom en Tøjrepæl, der hænger bag paa et Tøjr paa et løssluppet Kreatur. Heldigvis blev denne faretruende situation iagttaget af et par raske damer, som fik Vædderen standset og fik den gamle Mand paa Benene igen, hvorefter han fortsatte, som om intet var hændt. Det var vel nok tappert gjort af en snart 90-aarig Mand.

Sovnaði í skúlanum

Viderø skrivar at Andreas

Umframt Karolínu áttu Marin og Niklas eisini Andreas

Niclas var raskur útróðrarmaður

og Niklas vóru av ítarstu útróðrarmønnum. Eina ferð var Andreas so vekraður í skúlanum, at hann sovndi og fór í ørviti at tosa um at fara á Skálavíkargrynnuna. Tá tekur lærarin í hann og sigur, at vit hava landalæru, og nú skulu vit suður í Ermasund!

Vermamma Niclas snúsaði

Í sínum endurminningum hevur Carolina Heinesen hesa frásøgn um verfamíljuna hjá Niclasi:

Ved siden af os boede der en familie, som bestod af fader, moder og 4 voksne døtre. Huset blev kaldt ”hjá Huldukarli”. Manden har jeg ikke kendt, konen hed Bidla. Hun havde altid sort næse, da hun brugte snus efter en større målestok. Den ældste datter hed Mar-en og var gift med Niclas á Kák, den næste var gift med en mand fra Sandevåg, der hed Heine. Den 3. er gammel pige og bliver kaldt Huld-Else, men det er

nærmest den yngste, som jeg kendte. Hun var halt og blev min første lærerinde, hun var så blid og stille. Der lærte jeg at stave og lægge sammen, samt at blive mere stille, da jeg var så vild. Det var en hjørne-stue vi benytte som skole. Der var så rent, men meget fattigt. Denne pige hed Juliane og led meget af krampe, det var en slem tid, den første efter at hun var død.

Heimildir:
..verjir fyrri Havnarvág Herman í Stórustovu Nena Danielsen

Næstu ferð

Í komandi parti verður greitt frá Sofie og Thomas Juel Kjelnæs, skómakara